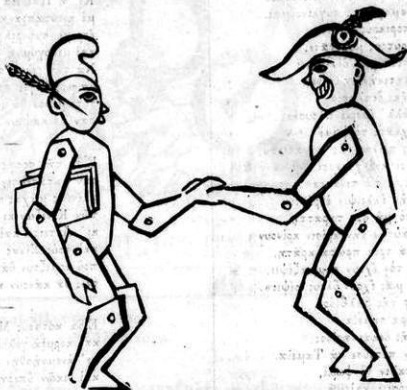

**Φασουλής και Περιελής,
ο παθάνας νάτος σάτος.**

Π. — Ποιός είναι τούτος πούργιτας γαϊδουροκαθβαλάρης ;
ο Φασουλής ο Βασιλεύς και πρώτος ογκονιάρης...
Καλώς τον πού μας έβλασε μ' αυτή τήν σκυλοζίστη...
μήν ήσουν εις τών Τακτών τό δασος τό Λοζίστι
μή τόν Τσεκάνκα συντροφιχ και μί τούς Τσεκουραίους
χωρίς κουνούστια, Φασουλή, και φύλλους και κορούς ;
Φ. — Όπου κι 'άν ήμου, Περιελή, αυτό και μόνον γινώριξ
πώς από σένα μάς στήλας ο νούς μου όν μ' έχωρίξ,
μακράν δι πάσης σφίσις; κι' όδυνήρας φροντίδος
τάς προσφοράς 'ροκάνιζα τής δεκατηρίδος.
Π. — Και νάξεραι, κάκωμιραι, 'στό κράτος τή συνίθη !...
Φ. — Τά ξέρω . . . ήλθε κι' ο Γεράν Ντούρ κι' ο Γερμανός ό
μί τόν 'Ορνσταίν τόν γευστό, τήν πρώτην μαλαγάνα, [Σταίβη
κι' έπεσαν Λογιστήρια και Τραπεζιαί παγάνα,
πώς διαπραγματεύοντο μαζί μί τόν Σωτήρα,
πώς ο Τρικουπης ήθελε να δείξη χαρακτήρα,
πώς τότε συνεσκέπτετο καθείς ιδιαιτέρως,
και τότε συνεσκέπτετο άνταμα σ' ένα μίρος,
πώς 'γρινιζάν, πώς μάλλιναν, πώς πάλιν έφλιωναν,
πώς όός του τά πρωτόκολλα ποτί δέν έτελειωναν,
πώς ο Σωτήρ τους έβλεπε σάν 'Ορθούς και σάν Οβνούς,
κι' όταν πολλά προσίερα εις τούς άντιμουσούτους
πολλά τούς δινει, 'φώνιζαν απ' ένω μικροί
και 'γρήγορα δέν θέχωναι σουρτουκο και βρακι,
κι' όπότεν 'λίγα έδινε τού 'φώνιζαν εκάτ λα' !
λυπήτου τους τούς άντυχιαις και όός τους πολλάν,
ώς ότου κι' ο Πρωθυπουργός μ' αυτά κι' αυτά βασιγίστησε
και μήτε 'λίγα, Περιελή, μηδι πολλά τούς δινει,
και τρεις Δυνάμεις κραταιάς και φίλιας δυσπρόστησε
και δι' αυτό τό κόλπο τον έφρινιζσαν κείναι.
'Αποσταμίνας ο Σωτήρ 'στον καναλι τή γίνει...
φίλοι κι' έχθροι χειροκροτούν και πατριώται ποιοι...
τού δίνουν-τελεσιγραφο, κείναι δέν τó πέρινι,
τό φτινι, τó τεκαπαταί, τούς τó πετχ' 'στη μούρη.
'Αμμ' τί ; ... ορθροσαν μπόσιος πώς θα φανή και κοφους,
άλλ' ο Γεράν Ντούρ, βρι Περιελή, έφάνηκε γεράν μπόφους,
κι' ένα γκούστη έγυρλίλλει κι' από μηδ σπαρξίει,
μά κι' ο Φερφλουχτήρ έφριε και σπουερίβεισε κρξεί,
και σασπισιει και σασκενον ο Γάλλος ψιθυρίει
και τήν 'Ελλάδα σήμασαν ο μπισιτις μαντηρίει,
όπότεν ο Πρωθυπουργός και μί τούς τρεις κωλλώσας
σκιερή άπήντησε κι' αυτός και 'στών τριών τās γλώσσας.
'Εχταντακόθηκαν κι' οί τρις... τούς 'ήπερ τόν άέρα...
μας φώσε 'στούς ουρανούς μ' 'Ελληνικός έμνευσίει...
κι' ο Λαμψας δπου 'σίσιωνε ογκισίαι τήν ήμέρα
έπιμενε να μη κοπου αι διαπραγματεύσεις.
Γινωρίζω καθε δανιστιής πώς τήν κηλιε τόν τριβει,
γινωρίζω πώς ο Γερμανοί έπήγαν 'στον Καρπιθ, πώς
πώς θείλουν σόνει και καλά να θύσουν κι' άπολείβου
κι' ή καλοπρακτασθούραι των μαζ ψάλλου τόν κακό μας,
κι' ότι τόν Πρίστου τον ιδώ 'ζήτου ν' άνακλιόσου,

άλλ' ό ' άνακλιόσωμα κι' ήμεις τόν ιδίω μας,
και τότε πιά θα μαθούσε 'σταν δανιστιών τόν όμιλο
τό τι έστι βερύκοκο, έγλαδι και κορούηλο.
Γινωρίζω πώς και τήν 'Αύλη πολλά τήν έτραμ' ένοιω
κι' 'λίγα σκατούραι ταξιδιού και δοναταίς πηλάκι,
ο ό Σκουλοσύη, Περιελή, μί τά μεγάλα γίμια
κατίβηται κι' άνθιβαινε τού Παλατιού τής σκαλικ,
και τό και τó 'ψιθυρίει 'στ' αυτί τού Βασιλέ
ίνω άπ' ένω εκλιγγαν πολλοί άπαρηγόρητα,
κι' εις όσους τόν 'ρωτούσαν δέν έθαίγε μιλία
κι' έχιζίους τά γίμια του, πού κρούουν τού άπόρητα.
Γινωρίζω πώς κι' ο Βασιλεύς από θυμδ ρουσκώσας
έφώναξε 'στών δανιστιών τās σπείρας ετόν κακό σας,
και τήν άρχαίαν δαιταν πιστός ακολούθδν
εις τά λουτρα τού Αίξ-λι-μπίν ήπηγε μί τόν Θών,
κι' εύδης ο Καζιμπίρ Περί κι' αυτό τόν συναέρη
κι' αυτός τόν εύχιστήριος μί γούστο και μί χέρι,
κι' οί κάτοικαι μισήτριλλαι έσπρωγόντο ομαά του
κι' εις ένα δρόμο πρós τιμην ιδώθη τόνωκα του,
και ζήτω συνιδόνση ή δημοκράτις πόλις
ο Βασιλεύς τού Αίξ-λι-μπίν και τής 'Ελλάδος όλης.
Μόνον ο Γάλλος τούς Ρωμύρους λατρεύου κατá βάθος,
ή πρós τους άγάπη τών κατηνών' ένα πάθος,
και σάν να μη τους έβδανε τώσαν παθών πληθώρα
τούς 'κόλλησε, βρι Περιελή, και τó 'δικό μας τώρα.
Ναι μίεν μαζ πνίγουνι κι' αυτοί 'στών τώση στενωφώρη,
άλλ' ή φίλια κι' ο παρξά πηγαίνου δέντα χωρίω,
κι' άν ή Γαλλία 'στούς Ρωμύρους δέν δώτ' ο Παριε-
πισιόμουσα μισήλληνας κι' 'Ορνσταίν ισαράτους,
τούλαχιστό τού Αίξ-λι-μπίν 'στό Στέμμα θα χαρίσω
κι' αυτό μάς 'μίρα θα γειη πρωτευσου του κράτους.
Κι' έν ο Παράξος έβλοτα από μεγάλο θήμα
τού Βικτωρος 'Εμμαουήλ διαλαών τó κλιος
αυτόν τόν στήγιν έγλυθε 'στό πάνθημόν του μήμημα :
είδω κοματάι ο λαός μί στίμια Βασιλεύου,
έξ γράφου κι' εις τó Αίξ-λι-μπίν γιά καθε Γάλλο μπόφου :
είδω προσκάρμ Βασιλεύς μί δημοκράτου σκούφου.
Μά γιά τούς Γάλλους, Περιελή, κι' ήμεις ιδώ πθαίνουμα,
ότι τούς Γάλλους έφροξ ή πρώτοι τó μαθαίνουμα,
και τόν Καρνό τόν 'κλάψαμα μίε' από τήν καρδίε μας
μαζί μί τής γυναικίς μας, μαζί μί τά παιδιά μας,
κι' έρτίσασμα και ετίνωμα από μακράν τόν Σάντο
και 'μίρα νύκτα σκούφου εφτου και πέρ ντιο σάντου,
κι' όλοι πορός 'λίγο πορός πολλο ικόψαμα κι' έρράψαμα
και τώσου λόγους 'στον Καρνό γαυσιόμα κι' έγράψαμα,
όπου θα τώγε πού καλό, καυήνις Περιελίτο,
να μήθουν μίε 'στό στήθος σου και εύτερω στίλιτο.
Ξέρω πώς κι' άλλος Βασιλεύς, ο φοβερός Τσουλής,
που κυβερνέ χωρίς θεσμούς και νόμους τής Βουλιής,
εις ένα όσος έστρωσε μί τó μπουλοκι γίλητι
κι' έτραγαν τ' άποσπασμάτα και μίε 'ρωτούσαν όλουι :
αμήν τύχη κι' άπαντήσαστε τόν σφιρωτό λιβιδινη,
πού γράφει 'στό τεκαρούι τόν στρατωμά και στόλουι ;
'Εδó τόν άπαντήσασμα 'λίγαμια παραπάνω
τόν πρώτο μας άρρηλιστή, τόν πρώτο καπιτάνο...
εις ένα όσος 'τρύκους ο 'ζηλωτής όπισπότης
και τó μπουλοκι τούψινε μίε προβατινα πρώτη.
Κι' έπιανε τάποσπασμάτα αέμφορ να μη τόν γέσωμα,
ό' τώρα πιά τόν άτιμο τόν πρώσο θα τόν πιάσωμα,
και μίε 'στό όσος έφρεβα μ' άλαλιτό 'ριχτήριαν,
μα μήτε κέν τά κόκαλα τής προκτινίς 'βρήκαν,

Τότε δὴ τότε τὸν Τσουλιῆ γιουχαρίσαν κι' ἱστούσαν
 καὶ πάλιν ἐξιστάτουσαν πρὸς ἄλλους νεώτερου,
 κι' εἰ τῆς Λαρίσης Ἰσοροὶ τοὺς Τάκηνος ἐκνήφικαν
 καὶ τῆς λευκῆς περιστράς τοῦ Νόου Λευκοτέρου,
 κι' ἀπεστομάθη, Περικλῆ, καθίνος τεχνικός,
 εἰκίνος δὲ τῶν Τάκηνος ὁ τρομερὸς Τεκίς,
 πού, καθὼς ἴδισαν, ἔγινε τῆς κληρτουρίας λημῆρι
 κι' αὐτὰ καὶ μύταϊς κόπτικαν ἡμέρα μεσημέρι,
 κι' ἔτρεχαν, ὅρι μῆτρο μου, κι' ἐκισόζαν τὰ πλάστισια,
 εἰ παστρικοὶ Τσανακῆδες καὶ τῆλλ' ἀγροκότσικα
 τῆς ἀρετῆς κρησφύγετον ἱερῆν ἀγλαόν
 καὶ τόπος γιὰ προσκύνημα 'στὸν ὀπισπιῶτον λαόν,
 καὶ μαρτυρὴς ἔπτερχαν κι' εἰ Τάκηνος μεγάλοι,
 πού μονοῦ φωστῶστῆρας τοὺς λείπει 'στὸ κεφάλι,
 κι' ἔτρεχ' ἔμπρός καὶ 'πίσω των τὸ πλῆθος σὰν μελίση
 τῆς ἀσπρῆς φυσιανῆλας των τῆς ἀρεῆς καὶ φιλήσῃ,
 καὶ πάλιν ἰδοξασθησαν τῶν προπατόρων θῆκη
 κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς Τάκηνος καὶ Δήμορχος ἰβῆθη,
 γιὰ νὰ δευθῆ πῶς 'στους Ρωμῆους ἰδρυμένους δὲν μείνει
 πᾶσ' ἀρετῆ χειροκρινεσθὴ καὶ σικοφαντομῆν.
 Γνωρίζω κι' ἄλλα πραγματὰ πολὺ σπαρκακτικῶτερᾶ,
 ὅπου καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, καὶ τῆλῶστες καὶ τᾶδες,
 πᾶθ' Τελεταρχαὶ τῆς Αὐτῆς ἰπνίτηκαν μὴ κόπτερᾶ,
 πῶς μὲς 'στὸν Πόρο 'χαθῆκαν καίτῃ μὴ παππαδες,
 καὶ καλυμμάκιχα καὶ κομπιὰτῆ ἱεθροῦε τὸ κύμα
 κι' ἰθρήνησα κι' ἰσῶναξῆ κερῆικα καὶ καὶ κριμα !
 ἰγῶμας τρεῖς σωφῶτερος καὶ τοῦ σοφοῦ τοῦ Νεθῶν
 πού δὲν πηγαίνω καὶ μ' αὐτὸν τὸν μίγαν Λαβισθῶν
 οὐτ' ἔως 'στὴν Κρεμμυδιούρῃ ἰκίτος ἄν' ἔλλα κι' ἔλος
 ὁ τῶν τρεῶν Δυναμῶν καὶ τῆς 'Ἐλᾶκος στόλου.
 Τοῦλάχιστον ἂν βουλιζέε κι' ἰεῖνο τὸ β' πῆρι,
 πῶθ' Τελεταρχαὶ τῆς Αὐτῆς τοὺς τρεῖς πληροῦσιους,
 κᾶπως αὐτὸ τὸ βουλιζαμῶν ἰά μᾶς ἰπαρχοῦρι
 γιὰ τόσων ναυκῶν πινυμῶς καὶ ρογγῶς ἀπαίσιους.
 Γνωρίζω πῶς ἀναρχικόι ἐντυρωσαν κι' ἰδῶ
 κι' ἰπῆρα μὲς 'στὴ φυλοκῆ τῆς φρεσις των νὰ 'δῶ,
 ἄλλ' ἔκουσα τρεγῶρ μου σπαρκακτικὰ νὰ κλαίνε
 κι' εἰς αὐτοῦρους Εἰσαγγαλιῆς γονατιστοὶ νὰ λίνε

ἐνὰ ζῆθος, μᾶρμακα, βγαλε με καὶ δὲν τὸ ξανακάνω,
 κι' ἰγῶ μαζὶ των 'γίλασα καὶ μὲ τὸ παρακάτω, ἰεῖ
 κι' ἰσῆρα μὲς 'στὴ φοῦχα μου στίλοτο καὶ μαχῆρι,
 κι' ἰεπα πῶς πρέπει τὸν λαὸν ἀρεῦκτω νὰ γυτῶσω,
 καὶ μῶδες ἀπερῶσιχα ἡμέρα μεσημέρι
 ἰφαν ὑπισοῦσῆτε μεγάλων νὰ σκοτώσι,
 'Ἄλλὰ σὰν ἰδα κι' ἰσῆραφῆ 'στὸν ἦλιο τὸ λεπίδι
 μ' ἰπῆρα κρῆς τῶρτορκα, μ' ἰπῆρα ροσιτίε,
 κι' ἰεπα σὺν πρέπει νὰ γειθῆ τοιαυτὴ δυστυγία...
 ἰδῶ μᾶς εἰδάνου αἱ 'Ἀρχαὶ γιὰ νᾶναι ἀναρχία,
 'Ἀναρχοῖς περιέργος μὲ Θρόνους καὶ Βουλὰς,
 ἀρχῶν κι' ἀρχῶν καὶ κόντρ' ἀρχῶν ἀναγκομποῦλα τῶσῃ,
 κι' αὐτὸς πού θέλει σκότωμα εἰς κᾶναι νὰ γελῆ
 κι' αὐτὸς πού λῆι πάντοτε πῶς κᾶσω θὰ σκοτώσῃ.

Ἐἶρω πῶς ποτὶ δὲν πᾶνίς
 μὲ τοὺς νόμους χαρτοσιᾶ,
 ἔξρω πῶς κι' ὁ Δελγηγιάννης
 'σπῆν καλλῆ του Κηρῆσιᾶ
 κοπανιᾶ ἔλος οἰστρο
 τραχουμῶντα καὶ μᾶιστρο

Ἐἶρω πῶς κι' αὐτὸς θυμόνευε
 μὲ τοὺς ζῆνους τοὺς γαδῶνευε,
 καὶ πρὸς τὸ παρὸν σκοτόνευε
 τοὺς ἀλεγχροὺς χυρσοκαθῆρους,
 ἰβῶ μῆσα 'στὸν μπαξί
 δὲν ἀπῆκαν μενεξί.

Ἐἶρω πῶς κι' αὐτὸς ἀνάθε
 κι' ἰελογᾶς προσημῶν σκαβῆτι
 τὸ μικρὸ του περιβῆλι,
 κι' ἰεῖται σὰν τὸν βλέπων ὄλοι
 ξεφανῶνουν ἐνάτος νᾶτος
 ὁ καινούργιος Κιγκινάτορ.

Ξέρω πολλοί μουρλούζηδες πώς φώναζαν επεινούμεν
 κι' άπλητα ή Πρωθυπουργός εμπράξιν: συγκινούμαι,
 άλλα και τόσους πίνακες έμπορικούς κατ'επί
 και τούτους έρευνήσατε και τρώτες ήλιετατε,
 κι' ήβετε την εισαγωγήν πώς σπασαίει δέν μίαν
 και τούτο μίαν πρόδον πραγματικόν σημαίνει.

Η φρενική της περυσινή: ήβηκε διπλάσια
 κι' ή γάρ αν έμουρλούζε, άλλ' έμινε πούσια.
 Σάν βλέπετε τους πίνακας ξεχάσατε τ' όψωμί
 κι' άς είναι τούτοι μοναχά τής πείνας σας πανάκεια,
 όμως ίκείνοι τούτλων θλιμμένοι και χλωμοί:
 αγμάτοι μιν οι πίνακες, κινά έδ ή πίνακεια.

Είς όσους δέ γιά τ'ό χρυσού την έλλειψιν ήβήσων
 άπλητα ή Πρωθυπουργός αυτόν μη σας ταραττή,
 κι' αν άλλως άλλοι μπόσικοι αυτόν την ήρσιν κρίνουν
 πλην μάθετε πώς τόν χρυσόν τά τρία πρώτα κράτη,
 Έγγλίζοι, Γάλλοι Γερμανοί, τόν έχων συμμαζήθει,
 κι' αυτόι μ' αυτό τ'ό μαζώμα μές έχων όλους ρίθει.

Έτσι τους ενέβαρρυν ή ρήτωρ τής βαλβίδος,
 ήπαρηγόρουν δέ κι' ήμ' ήμ' παρήγορα σημαία,
 κι' όταν ή λήραϊ: σάθηκαν τής δεκαετηρίδος
 ή νοός μου 'στών τριών κρατών πέτασε τά Ταμεία.

Ξέρω πώς είναι ήτήμα και πάλιν τ'ό ψωμί,
 πώς και Ταμεία κάμποσοι, όμοιοί και μη,
 τών άγαμνών Ταμείων τών άδράμας την κάσκα
 οικονομούντες τόν καιρόν κι' αϊτάς τός περιστάσεις,
 κι' οι μιν κοιτοί περιμέναν να τσακωθούν 'στό πράσσα,
 οι δέ ζυπνοί 'τά σουρρωσαν και τρέχα νά τους πιάσει.

Ξέρω κι' 'Αστράκτρα πολλοί πώς πήραν παγαγιά
 τους ξενοδόχους τους πτωχείς και τους χαχαροπλάστιας,
 κι' πύραν άκασιτέρωτα καμπούσα χαραμιά
 και ψύρτων ποτικιών ούρασι εις πολυμόρφους πάστας,
 κι' ώνόμασαν τήν φρήνη των χαχαρομένην φρήνη
 και πάντ' άκασιτέρωτον εισήγαγον εις όικην.

Γνωρίζω πώς έρευνήσαν και δεύτερη φορά
 κι' όλα τ'ά πριν άκαθάρτα τά βρήκαν καθαρά,
 κι' άκαθάρτα τά καθαρά... τότε ότ' ότ' εκπλήξεις
 και φού, βαβλι κι' λατατταί τής άσυνειδησίας,
 και σύγχυσης άγίνετο και σούζουε και μίξις
 και τής καθαριότητας και τής άκαθαρσίας,
 και πώς πολίτης κουεντιές ήρώτα σκατισμένος
 τίς άληθώς άγάνωτος και τίς γυγανωμένος.

Κι' είπα κι' ήγώ σοι κόποι σας εις: τά χαμένα πάνε,
 μή τής καθαριότητος μήν τρώγητε τόν ήρωτα,
 και θέλλων διακετοί καιροί, που πούθενά δέν θήνακ
 σκεύη κουζίνας παστρικά μηδ' οι άκασιτέρωτα.

Θέλω καιρός που τών γιγάρτων θά λείψουν ή μουρμούρας
 κι' από την νήτεμα μοναχά θά γανωθούν ή μούρας,
 κι' ούτε φαγι θά φήνεται ποτά σοι κατασφορά...

Π. — Φρού! νά χαθής, καλρόσπουλο... σου τά ξέρεις όλα.

Φ. —

Ξέρω που νά ξεραθής:
 και νά πες νά μου χαθής
 κι' άλλας τόσας άπιδας,
 πώς ίκαθ τής Παιδείας
 τό σπουδαίον Ύπουργείον,
 τάγια τών τριεταχίων,
 διαθήκαί, μανιρίστα,
 κι' έγινε μεγάλη είστα
 με τ'αμέτρητα χαρτιά,
 και καθείς γαζός ήρώτα
 πώς ήπνησαν φουτιά
 του Ρωμαιοκού - τ'ά φώτα.

Κι' ή Παιδεία καιρομένη
 με κρουτάπη και με τόρους
 έφαμε συφρασιμένη
 και μαθώμνη 'στους όρόμους.
 Νά την σώσω προσταθώ,
 μά μου λέγει 'στόπ 'στην μπάντα Ι.,
 'τότε μόνον θά σωθώ
 σάν με κάθουν μιά γιά πάντα.»

Είδα τής σοφής Έστίας
 πόν καταβασιν με πόνον,
 και τās μάχας τās άστείας
 τών Κινίκων κι' Ταπόνων,
 κι' άκτιρα και τούς Μικάδους
 και τούς Σίνας τούς σκαρτάδους,
 που νομίζουν δά κι' αυτοί
 πώς θά κάνουν κάτι τί.

Είδα κότσους Μανδρινών
 και κορμιά γελσιών νάνων,
 κι' άνεμνήσθη τών Έλλήνων
 και νικιών υπερηφάνων.

Τυρά νάχ ης Μικάδος...
 που τό σφρίγος τής Έλλάδος;
 που τά κλέη τά σεμνά;
 που κι' ή κλέρα του Κορνά;
 που κι' ό γούπος ή βαρής
 Πλατάνων και Μαραθώνος;
 που κι' ό μέγας Θεόδωρος;
 ή ποτέ Βουλγαροκτόνος;

Έλληνες άγαπητοί,
 δέν μου λένε πώς Θεού
 είναι πόλεμοι κι' αυτοί
 με Τσιν - Τσιν και Φού - Τσεού;

Δίστε μουτρα γιά πολέμους και Κινίκου σαρφ,
 Αι - Κού - Τσάγκ καγαλειρίου και Κολάδου και γάσιε...
 μά σάν είδα κι' ή Κορέα πώς σπκάθη 'στό φερό
 ήκορίσθη άχρι κόρου τού; κορίους ήκορίσας.

Π.

Καλώς όρισαι λοιπόν,
 σ' ό, φίλε πατριώτα,
 ή τους πάντας άγαπών,
 δέξου πάλιν σάν και πρώτα
 τόν καλλίτερόν σου φίλον
 με τής γνώσεως τό ζύλον.

Καλώς όρισαι ξανά
 μετ' άγάπη διαπύρου,
 κι' όρες τρεί: 'στό πισινά,
 Μανδρινέ του Φαλήρου.

Και όλίγασι ποικιλιάς,
 μ' άλλους λόγους άγγελιάς.

Έπισημ' ήρς και παιζεται τό όρθεμ του Στρατηγού,
 ή φιλοφρον' Βασιλέως ή και Βουλγαροκτόνος,
 έσο και άλλος έδων και όρθεσι σου όλίγη
 και στίχες μουσιώματος κι' εύρώπου γλώσσης τόνος.